

πραγματούται καὶ κατ' ἀμφοτέρωθεν, δὲν προκρίμαζι, ὡς τι-
 νες ξένοι εἶπον καὶ ἔγραψαν. Ἐάν δὲ εἰς τὸν ἀριθ-
 μὸν τῶν πλοίων καὶ τῶν τόνων προσθέσωμεν καὶ τὸν
 τῶν ναυτῶν ὄστις, ὡς ἐσημειώθη ἐν τῇ φυλλάδι ΝΖ.
 ἀναπληροῦτο τὸν ἰσ.σούριον τοῦ 1852 εἰς 27,566,
 πρὸς δὲ καὶ τὴν ἐμπειρίαν, καὶ τὴν τιμιότητα αὐτῶν
 τὴν ὁποίαν εὐαριθμῶν τινῶν προεκτροπαί ἐζήτησαν ν'
 ἐκσυρῶσθαι, θέλωμεν πεισθῆαι ὅτι τὸ ἐμπορικὸν ναυ-
 πλοῦν τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος, θέλει ἀκμάσει ὑπὲρ πάντα
 ἕως τὰ τῆς Ἑυρώπης.

τοιούτων σαθρῶν λόγων στηρίζεται. Ἡ διαγωγή, οὐχὶ
 ἀπλῶν χωρικῶν, ἀλλὰ πεφωτισμένων ἀνδρῶν! καὶ ἡ-
 γεμόνων, καὶ κυβερνήσεων, καὶ ὀλοκλήρων ἐθνῶν!

I. Δακρυγάλλας.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ.

—o—

Ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ, παρά τὰ Ἄλπες ὄρη,
 ἐπάρχει κοιλάς λεγομένη Γουδμάρδκ, ἐνθα κεῖται ἐπὶ
 ἄκμαλῶ καὶ δυσθάρτου μέρους, ὡς λάκκου ἐσκαμμέ-
 νου ἐντὸς βράχων, πολίχνην τι καλούμενον Ἀνδριον
 (Andrioux), τὸ ὅποιον, ἐνεκα τῆς ταπεινῆς θέσεώς
 αὐτοῦ, στερεῖται καθ' ἕκαστον χειμῶνα ἑκατὸν κατὰ
 ἀνάγκην ἡμέρας τῆς ὕψεως τοῦ ἡλίου. Ἐπομένως ἐ-
 κείνη καθ' ἣν ἀναραίνεται ὁ ἥλιος εἰς τὸν ὄριζοντα
 τοῦ πολίχνην, εἶναι ἡμέρα ἑορτῆς καὶ ἀγαλλιάσεως. Οἱ
 αἰτικοὶ, ὁδηγούμενοι τότε ὑπὸ τοῦ σεβασμιωτέρου γέ-
 ροντος, καὶ φέροντες ἀνά μίαν ὠόπητταν (omelette),
 ἀναστρέφονται ὅλοι ἐπὶ τῆς γεφύρας παρακειμένου τι-
 νος ποταμοῦ ἢ χειμάρρου. Ἐνῶ δὲ ἡθῶς, διασκεδάζου-
 σα τὰ περικαλύπτοντα τὸν ὄριζοντα σρότη, προαναγ-
 γέλλει τὴν ἔλευσιν τοῦ περιμενομένου σελασφόρου ἀ-
 στέρος, οἱ ἐπὶ τῆς γεφύρας προεορτάζουσι τὴν ἐμφά-
 κιν του διὰ τερπνῶν ἀσμάτων καὶ χαριέντων χο-
 ρῶν, ἀμιλλώμενοι τὴν πρῶτος νὰ ἴδῃ τὰς φαινὰς ἀκτι-
 νας ἐκτοξευομένας ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ πολίχνην τῶν.
 Μόλις δὲ φανῇ, καὶ σιωπὴ βαθεῖα διαδέχεται τὸν γλυ-
 κῶν θόρυβον ὃν ἀπετέλουν οἱ χοροὶ καὶ τὰ ἄσμεκτα
 τοῦ λαοῦ, ὄστις, ἐνῶ ἕως πρὸ μικροῦ εὐρίσκατο εἰς ἀ-
 κτάπαυστον κίνησιν ὡς κύματα ὠθούμενα ὑπὸ σφο-
 δροῦ ἀνέμου, αἴφνης διὰ μιᾶς καὶ ὡς ἐκ θύματος
 φαίνεται σχεδὸν ἀκίνητος, ὡς τὰ γαληνιαῖα ὕδατα
 τοῦ ὕδατος λίμνης. Ὅστις πῶς σιωπῶντες καὶ κρημῶν-
 τες προσφέρουσιν ἕκαστος τὴν ὁποίαν κρατεῖ ὠόπητ-
 ταν με θρησκευτικὴν σεβασμὸν πρὸς τὸν φαινὰν ἀ-
 στέρα, πρὸς ὃν καὶ τὰ βλέμματα πιντων εἰσὶ προσ-
 κλωμένα με θαυρᾶ ἀσθημα εὐγνωμοσύνης. Τελειοθί-
 στας δὲ τῆς μικρᾶς καὶ ἀθῶας ταύτης προσφοράς ἐπα-
 νέρχονται ἄδοντες καὶ χορεύοντες εἰς τὰ ἴδια, ὅπου, ἡ-
 νιαμένοι εἰς συμμορίας, συντρώγουσι τὰς ὠόπηττας,
 ἐξακολουθοῦντες καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν νὰ ἐν-
 τρωθῶσι καὶ νὰ χορεύωσιν.

Ἐάν τις ἐρωτῶσθαι τοὺς ἀπλοῦς τούτους χωρικοὺς
 πῶς τις σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ
 ἡλίου καὶ τῆς ὠόπηττας, μαυθάνει ὅτι καὶ οἱ πατέ-
 ρες καὶ πάντες οἱ πρόγονοι αὐτῶν ἐτέλουν ἀνεκαθεν
 τὴν τελετὴν καὶ προσφορὰν ταύτην. Ἡ ἀπάντησις βε-
 βαιῶς δὲν εἶναι πολλὰ ἰσχυρά. Καὶ ὁμως ποσάκις ἐπὶ

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—83—

Εἰς τὴν Γαλλικὴν πόλιν Λίλλην, ὑπάρχει μία οἰ-
 κογένεια ἔχουσα κληρονομικὴν ἰδιάζουσάν τινα ἀνω-
 μαλίαν τοῦ σώματος. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γεννῶνται
 ὅλοι μετ' ἑξ δακτύλους εἰς ἐκάστην χεῖρα, ὁ δ' ἕκτος
 δάκτυλος σχηματίζεται διὰ τοῦ διπλασιασμοῦ τῶν
 ἀντιχειρῶν. Οὕτως ὁ πρόπαππος, ὁ πάππος καὶ ὁ πα-
 τὴρ, ἅπαντες ζῶντες ἐτι, ἔχουσιν ἀνά δύο εἰς ἐκάστην
 χεῖρα ἀντίχειρας. Ὁ δὲ πρὸ μικροῦ γεννηθεὶς υἱὸς τοῦ
 τελευταίου ἀπεφάσισε νὰ τελειοποιήσῃ τὸ ἥδη παρά-
 δοξον ἐκείνο φαινόμενον τῆς φύσεως, καὶ, ἀντὶ ἑξ δα-
 κτύλων, ἔχει ἀνά ἑπτὰ καθ' ἕκαστην χεῖρα, δύο ἀν-
 τίχειρας, καὶ δύο ὠτίδας.

— Ἐπειδὴ πολὺς λόγος γίνεται ἀπὸ τινος χρόνου
 περὶ τῶν ἀγωνῶν τοὺς ὁποίους καταβάλλει ἡ δημο-
 τικὴ ἀρχὴ τῶν Ἀθηνῶν, ἵνα, διὰ φανῶν καλυτέρων
 ὁπωσοῦν τῶν προὑπαρχόντων, κτασθῆσθαι ὀλιγώτερον
 ἀβάτους τὴν νύκτα τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως μας, ἐνο-
 μίσκαμεν περίεργον νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα ὅπως
 βραδεῖα ὑπῆρξεν ἡ περὶ τοῦ δημοσίου φωτισμοῦ τῶν
 Παρισίων προνοία τῆς αὐτοῦ κυβερνήσεως.

Πρῶτην φορὰν ἐπεχείρησαν νὰ φωτίσωσι τὴν πόλιν
 ταύτην τῷ 1558. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, οἱ Παρι-
 σιοὶ εἶχον πρὸ καιροῦ πανεπιστήμιον ὀνομαστὸν,
 πρὸ καιροῦ δὲ ἐθιωροῦντο ὡς ἡ ἐστία τοῦ εὐρω-
 παϊκοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ἐντούτοις τὴν νύκτα ἦσαν βί-
 βυθισμένοι εἰς σκότος βαθύτατον· διότι ἄλλοτε, ὡς
 φαίνεται, οἱ ἄνθρωποι ἐφρόντιζον πολὺ μᾶλλον περὶ
 τῆς ἠθικῆς αὐτῶν βελτιώσεως ἢ περὶ τῆς ἡλικῆς τοῦ
 πνεύματος τοῦ σημερινοῦ αἵματος εἶναι διάφορον. Ὅπως δὲ ἴ-
 ποτε ἐν ἔτει 1558, αἱ συχνάκις διὰ νυκτὸς γενόμεναι
 ἐν Παρισίῳ ἐπιθέσεις καὶ βιαιοπραγίαι κατέστησαν
 ἀπαραίτητον τὴν παραδοχὴν ἀσφαλιστικῶν τινῶν μέ-
 τρων καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας διέταξε «νὰ
 τοποθετηθῶσι φανοὶ δι' ὅλης περιβεβλημένοι εἰς
 τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν.» Τὸ μέτρον τοῦτο δὲν ἐφό-
 δισε πολὺ τοὺς κακούργους τῶν Παρισίων, διότι μετὰ
 δύο μῆνας ἐξεδόθη νέα διαταγὴ παραγγέλλουσα τὴν
 ἀντικατάστασιν λαμπτήρων φωτεινοτέρων ὁπωσοῦν
 τῶν ἀμυρῶν ἐκείνων φανῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ φωτεινό-
 τεροι αὐτοὶ λαμπτήρες δὲν ἐδικαίωσαν τὴν παμπύδη
 αὐτῶν ὀνομασίαν, διότι τῷ 1667 βλέπομεν τὸν τότε
 διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας ἀνευφημούμενον παρὰ πάν-
 των, κατὰ τοποθετήσαντα εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς φανούς